

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Ing. V. Ž.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2008, č. j. ŽP/5577/08, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2008, č. j. ŽP/11144/08, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 11. 2009, č. j. 57 Ca 73/2008 - 124,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Výše uvedeným rozsudkem Krajský soud v Plzni zamítl žalobu, již se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání spoluvlastníků bytových domů Krašovská 2 a Krašovská 4, 323 34 Plzeň, zastoupených žalobcem, a potvrdil rozhodnutí ze dne 26. 2. 2008, č. j. STAV/05648/07/PRO/5, jímž Magistrát města Plzně k žádosti stavebníka STAVINGEM, s. r. o., vydal stavební povolení k provedení stavby vodního díla „*Vodohospodářská část (vodovodní a kanalizační řad) pro akci: Bytový dům, administrativní objekt, garáže – Plzeň ul. Krašovská na pozemcích parcelní číslo: 1609/60, 1609/87, 1609/90 v k. ú. Bolevec*“.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas kasační stížnost a domáhal se jeho zrušení. Na opakované výzvy krajského soudu k doložení právního zastoupení pro řízení o kasační stížnosti pak podáním ze dne 17. 2. 2010 požádal o ustanovení advokáta. Tento návrh však krajský soud zamítl usnesením ze dne 8. 4. 2010 (č. l. 181). Žalobcovu kasační stížnost proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 42/2010 - 200.

Krajský soud následně usnesením ze dne 19. 8. 2010 (č. l. 211) žalobce vyzval, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto usnesení předložil soudu plnou moc udělenou

advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti proti předmětnému rozsudku. Současně ho poučil o procesních důsledcích nevyhovění této výzvě. Žalobci bylo usnesení doručeno dne 23. 8. 2010; v určené lhůtě ani později však soudu nedoložil ani plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v řízení o kasační stížnosti, ani doklad o svém vysokoškolském právnickém vzdělání. V podání ze dne 1. 9. 2010 pouze vyjádřil nesouhlas s výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu s tím, že pokud by měl hradit náklady řízení o kasační stížnosti (resp. náklady na zastoupení advokátem) z rodinného rozpočtu, mělo by to dopad na životní úroveň rodiny, neboť by se museli příkladně zřici zahraniční dovolené. Dále zopakoval svůj v řízení již dříve vyslovený požadavek, aby Nejvyšší správní soud netrval na jeho zastoupení advokátem, protože k rozhodnutí o meritu věci nejsou až tak nutné právní znalosti, jako spíše znalost stavebního zákona, prováděcích vyhlášek a souvisejících zákonů v územním plánování. Základním pochybením krajského soudu podle žalobce bylo, že v nezřízené pýše rozhodoval bez znalosti těchto specifických odborných zákonů, což nezmění ani případné zastoupení žalobce advokátem. Krajský soud odmítl již několik jeho žalob s obdobným předmětem, týkajícím se protiprávních stavebních záměrů na sídlišti Košutka, aniž by si k rozhodnutí vyžádal znalecké posudky. Náklady vynaložené na právní zastoupení v případě kasačních stížností podaných z důvodu neodborného postupu krajského soudu proto žalobce považuje za nemorální a odporující dobrým mravům.

Za této situace Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právní vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Podle citovaného ustanovení je v řízení o kasační stížnosti kvalifikované právní zastoupení (resp. vzdělání) stěžovatele povinné. Smyslem a účelem nezbytnosti garantované profesní právní erudice zástupce je poskytnout stěžovateli kvalifikovanou právní pomoc na profesionální úrovni, a to především proto, aby kasační stížnost, koncipovaná jako mimořádný opravný prostředek, vyhovovala všem formálním požadavkům a kasační soud o ní mohl rozhodnout bez zbytečných průtahů. Vedle zajištění efektivního a koncentrovaného průběhu řízení pak má povinné zastoupení obecně sloužit zejména k realizaci zásady rovnosti zbraní, jako znaku spravedlivého procesu.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu sice vyplývají výjimky, u nichž není třeba z určitých specifických důvodů trvat na povinném zastoupení advokátem [jde např. o řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce (rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Asz 27/2004 - 41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS), řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků (viz rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37), či řízení o kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení, jenž bylo důsledkem nezaplacení soudního poplatku za předchozí kasační stížnost (rozsudek ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77; citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz)], o takový případ se ale v souzené věci typově nejedná.

Upustit od povinného zastoupení stěžovatele *ad hoc*, např. pro žalobcem poukazovaný neodborný postup krajského soudu, a to i v jiných obdobných věcech, či pro zbytnost specifických právních znalostí, pak zákon soudu neumožňuje.

Žalobce požádal o ustanovení advokáta pro řízení o předmětné kasační stížnosti, jeho žádost však byla zamítnuta. Přes výzvu k odstranění nedostatku zastoupení pak žalobce nepředložil ve stanovené lhůtě plnou moc udělenou advokátovi, ani nedoložil, že by sám měl vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Povinné zastoupení advokátem – případně vlastní vysokoškolské právnické vzdělání žalobce – je přitom podmínkou řízení o předmětné kasační stížnosti, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro nesplnění uvedené podmínky řízení na základě § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. užitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

O vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost rozhodne krajský soud (§ 3 odst. 4 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2010

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu